

הקדמה

"המסע הציוני" הוא חידה שטרם פוענחה, למרות, ואולי בגלל הגיוון העצום של האנשים, המסלולים, השפות, המאויים והכישלונות. הצד השני של אותו מטבע הוא העובדה שלמרות הגיוון הגדול, כל אחד חש עצמו יחידי, ולעתים גם בודד בדרכו זו.

אחד המהפכים החשובים בתודעה היהודית היה העובדה כי הציונים היו אלה שמסרו דין וחשבון משלהם להיסטוריה. הם לא היו מוכנים להסתפק באנשי אקדמיה, שיכתבו מסות אנתרופולוגיות נפלאות. הם המחוללים והם המוסרים עדות. לעתים, עדות היסטורית ממש: "כך זה היה." לעתים, עדות אישית לבניהם: "זכרו, זאת הדרך בה ניסיתי ללכת."

זה הקול החי, ה"רק על עצמי", שבזכות האותנטיות שלו פוסק להיות "רק על עצמי". עדותו של אמיר פלוט היא מסוג העדויות הללו.

הדרך של יהדות דרום אמריקה לארץ ישראל מורכבת. דרום אמריקה היתה למרכז ציוני חשוב, כי אליה הגיעה יהדות אירופה ויהדות המזרח. האהבה בין ישראל ויהדות דרום אמריקה היא עניין מרכזי בזהות הפנימית ובהתארגנות החברתית של הקהילה היהודית הרחוקה. ישראל היתה לנערים הציוניים בדרום אמריקה אופק של צמיחה אנושית ויהודית מופלאה; מוצא חשוב כאנשים פוליטיים השואפים לתיקון חברתי.

אמיר מתאר את הדרך אל תנועת הנוער, העלייה, וצעדיו הראשונים בכרור חיל. על רקע התהיות שמתעוררות היום בקרב רבים מהחברים לגבי הדרך והעתיד, סיפור העדות

על ימים ראשונים אינו רק נוסטלגיה, אלא תוספת אדרנלין
ליכולת להתייצב מול המציאות ולהיאבק בה.

סיפור התגלות הרעיון והחבורה, הלבטים והאהבה;
סיפורי שליח ופועל; סיפור ילדות חשאי וגנוז בחלקו;
סיפור הקמת היסודות, שעמדו ברעידות אדמה גדולות –
הם הנחרזים בחוט של חן, המודה בטעויות – לא כמתוודה
בכנסייה מלאת כוח, אלא המשיח עם חברו לפי תומו,
מגובה העיניים. וזה עושה את עדותו של אמיר לכה
כובשת.

כיצד הצליחה תנועת הנוער הציונית לדבר אל הנוער
הרחוק כל-כך? כיצד הצליחה לבנות מעל המרחק גשר
קונקרטי, להפוך את ההזדהות עם ארץ החלום לאתגר
ממשי בחיים? את זאת איננו יודעים. אך כאן, בספר הזה
של אמיר, נמצא את עצם הסיפור.

אני מקווה כי לכל רעיו, לבני המשפחה, לעולים עמו
ולחוקרים אחריהם, "יעשה" הספר לגיבוש סיפורם
האמתי: כיצד ודאות פנימית ללא אחיזה במציאות נפגשה
באחיזה במציאות, גם כשאיבדה את כוכבה המדריך.
הידיעה כי מאחורי הענן מצוי הכוכב היא חיונית לכל
המסרב לכוכבים ורוצה לטעות במשעולים.